

KATAKAL

Ročník V.

26. 5. 2024

Číslo: 25

SLÁVNOSŤ NAJSVÄTEJŠEJ TROJICE

R.: Blažený ľud, ktorý patrí Pánovi.

Mt 28, 16 - 20

Jedenásti učeníci odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal. Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali.

Ježiš pristúpil k nim a povedal im: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chod'te teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.

A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“

Jediné miesto v Písme, kde sa doslovne vymenúvajú osoby Najsvätejšej Trojice, je v závere Matúšovho evanjelia.

Scéna vykresľuje stretnutie učeníkov so vzkrieseným Ježišom na nekonkretizovanom vrchu v Galilei. Tu ich Ježiš posielal účinkovať vo svete. Stať je preto tiež známa ako „veľké poverenie.“

Ježiš osoby Trojice spomína vo vzťahu ku krstu. Viacerí odborníci sú preto presvedčení, že sa do textu dostali z krstnej formuly ranných kresťanov. Pozrime sa však teraz na to, čím všetkým Ježiš na konci evanjelia vlastne apoštolov poveril.

Prvý príkaz znie: „Chodte.“ Ich úloha teda nemá zostať v statickej podobe. Ježiš povzbudzuje k dynamizmu, na základe ktorého sa má rozvinúť misionárske pôsobenie.

Hneď nato zaznieva „učte všetky národy.“ Liturgický preklad je ale nepresný. V origináli máme „zo všetkých národov robte učeníkov.“ Poslaním tak nie je čisto intelektuálne odovzdávanie náuky.

Samotní Ježišovi učeníci sa nimi stali tak, že si ich Majster povolal, a oni ho nielen počúvali, ale s ním aj žili. Spoznávaním osoby Ježiša z Nazaretu a zanechaním svojho predchádzajúceho života postupne dospievali.

Teraz už pred svetom môžu tvrdiť, že Ježiša poznajú. K takému vzťahu teda majú priviesť aj iných. Nielen im o Ježišovi a jeho náuke hovoriť. Majú im Ježiša samého a jeho život sprostredkovať. To v istom zmysle vysvetľuje ďalší príkaz.

Ten po grécky znie: „Krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“ Ako je známe, základný význam slovesa je „ponárať.“ Ak by sme do prekladu zapojili prvú interpretáciu, tak by nám vzniklo: „Ponárajte ich do mena Otca i Syna i Ducha Svätého.“ Meno v biblickom zmysle zasa predstavuje samotnú osobu, ktorá meno nosí. Nadväzuje sa tak na to, čo to znamená stať sa učeníkom. Človek má byť, dá sa povedať, „vnorený“ do samej Trojice.

Posledný príkaz znie: „Naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.“ Po tom, čo apoštoli z ľudí z ostatných národov (tu sa primárne myslí na pohanov) urobia učeníkov a pokrstia (ponoria) ich v mene Trojice, musia ich ešte naučiť zachovávať to, čo od Ježiša odovzdali.

Poverenie myslí aj na budúcnosť. Nestačí ostatných iba zapáliť. Musia sa naučiť, ako ten oheň udržiavať. Vyžaduje si to kresťanskú prax. Učenie sa musí prejavíť v živote. Dôležité je to aj kvôli času, kedy už prví ohlasovatelia evanjelia nebudú na svete. Z učenia sa má stať priam poklad, ktorý treba zachovávať (doslova strážiť) aj pre ďalšie pokolenia. Aby sa tak z učeníkov opäť stali apoštoli.

Evanjeliový úryvok, ktorý čítame na slávnosť Najsvätejšej Trojice, nám dnes poukazuje na zmysel vlastného krstu. Každému kresťanovi z neho vyplýva to, že sa má stať učeníkom, má byť ponorený do vzťahu Trojice a že si preto má vo svojom živote strážiť Ježišovo učenie.

Ježiš predstavuje ďalšie dve božské Osoby, Otca a Ducha Svätého. O Duchu hovorí: „Nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám“ to. A potom o Otcovi hovorí: „Všetko, čo má Otec, je moje.“

Duch Svätý hovorí, ale nie sám o sebe: ohlasuje Ježiša a zjavuje Otca. A Otec, ktorý vlastní všetko, pretože je pôvodcom všetkého, dáva Synovi všetko, čo vlastní: nič si nenecháva pre seba a úplne sa dáva Synovi. A tiež, Duch Svätý nehovorí o sebe, ale o Ježišovi, hovorí o iných. A Otec nedáva seba, ale Syna. Je to otvorená štedrosť, jeden otvorený druhému.

Slávenie Najsvätejšej Trojice nie je ani tak teologickým cvičením, ako skôr revolúciou v našom spôsobe života. Boh, v ktorom každá osoba žije pre druhú v nepretržitom vzťahu, nie pre seba, nás podnecuje, aby sme žili s druhými a pre druhých. Otvorení.

Dnes si môžeme položiť otázku, či náš život odráža Boha, v ktorého veríme: Ja, ktorý vyznávam vieru v Boha Otca i Syna i Ducha Svätého, naozaj verím, že k životu potrebujem druhých, že sa potrebujem druhým rozdávať, že potrebujem druhým slúžiť? Potvrdzujem to slovami, alebo svojím životom?

Trojediného Boha treba ukazovať takto, skôr skutkami než slovami. Boh, ktorý je pôvodcom života, sa odovzdáva menej prostredníctvom kníh a viac prostredníctvom svedectva života. On, ktorý, ako píše evanjelista Ján, „je láska“ zjavuje sa prostredníctvom lásky.